

Prædiken til 19. søndag efter trinitatis

Mark. 2, 1-12

De første ord, der læses ved en dåb, er de ord, vi hørte lige før. Det er ordene om, at "mig er givet al magt". Det er tydelige ord om, at al magt er givet til Jesus, og at denne magt er overdraget ham fra Gud.

Mig er givet al magt.

Men når ordene så er udtalt og sagt, så har man jo egentlig intet sagt endnu. For hvad er det for en magt, der er tale om? Hvilken magt er det Gud har, og hvilken magt er det han overdrager eller giver til Jesus?

Mig er givet al magt.

I det sidste års tid har der i aviser og i den almindelige debat været stor diskussion om hvilken magt, der er tale om. Problemet er jo, at hvis Gud er almægtig, altså har al magt, hvorfor skal vi så gennem alle disse genvordigheder og endog lidelser? Hvorfor standser Gud det ikke, hvis han har al magt? og hvis han har almagt, er Gud så ikke i grunden ord, siden han ikke fører det til en ende?

Således er debatten om almagten en debat, der åbner for en afgrund af konklusioner på Guds vegne, og således har det sandelig også vist sig. Gud er blevet forvandlet til despot og endog det modsatte: som en Gud, der ikke er almægtig, men afmægtig, og kun kan vise

sig i hændervridende afmagt – som den såkaldte svage Gud.

Men problemet er jo, at vi ikke forholder os til Skriftens egne ord om Gud og Guds magt. Problemet er jo, at vi fylder diverse filosofiske udtryk og opfattelse i almagsbegrebet, og derved bliver Gud en enten fjern alhersker, eller en nærværende pylrende gud.

Så hvad betyder det: mig er givet al magt?

Ja, det giver dagens evangelium faktisk en forklaring på. Her hører vi om vor Herres egen gudstjeneste i et hus, hvor folk de stimuler sammen og ønsker at høre ordet. Og så tæt er mængden, at den flok med en lam på bære, der kommer til huset, er nødt til at gennembryde taget for at komme tæt på Jesus.

Det kommer til en ordveksling. En debat kunne man sige, og Jesus tilgiver den lammes synder til stor forargelse for de omgivende farisæere. Og da er det, at de ord falder, som netop forklare Guds magt, for Jesus siger: jeg har myndighed til at tilgive synder. For ordet "myndighed" på græsk er præcis det samme ord som er i ordet "magt". Mig er givet al magt eller myndighed, kunne man sige.

Så her har vi altså en ganske klar definition

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

på Guds magt: magten til tilgivelse. Magten til at give syndsforladelse. Magten til at skabe relation.

Det er Guds magt. Ikke en magt til at herske blindt. Ikke en magt til at kunne alt, men netop en magt til at skabe relation, hvor der ingen relation var. Magten til at skabe forhold.

For tilgivelse er genoprettelse af relation og forhold. Det er at forny det, der er brudt. Og den magt er altså Guds magt.

Så grundlæggende er den kristne Gud, en Gud, der skaber relation. Altså en magt, der er virksom i kærlighed.

Og om det fortæller også hele den kristne grundfortælling. Da relationen blev brudt på korset, brudt mellem Gud og brudt mellem mennesket, blev det brudte helet i opstandelsen. Gud skabte et fornyet forhold i påskedags morgengry.

Gud er altså en Gud, der skaber relation. Og vi tror som kristne på en Gud, der skaber forhold.

Det er jo netop tilgivelsens kerne: at forholdet fornyes. Og det er præcis det, som Jesus peger på i dagens evangelium: ham er givet al magt til at tilgive synder på jorden.

Ham er givet al magt til at forny forholdet.

Ham er givet al magt til bygge en bro, hvor der ingen bro er.

Således er Guds magt altså ikke en despotisk blind herskermagt; men Guds magt er hans kærlighed. Kærlighedens magt.

Ud fra det kan man ikke spørge om, hvorfor Gud ikke bare med et fingerknips fjerner smerten og lidelsen. Kærlighedens magt fungerer ikke således. Det ved vi selv fra vores erfaringer med kærligheden; men kær-

ligheden elsker vedvarende tværs gennem smerte og lidelse, ja tværs gennem kors og grav.

Derfor er Guds kærlighed Guds almagt. Og den kærlighed håber alt, tror alt, udholder alt, som Paulus skriver det. Vores kærlighed er ofte en sølle afglans af Guds kærlighed, så derfor skal vi nok passe på ikke at slynge os for højt op i lovsangen over vores kærlighed, der ikke altid håber alt, tror alt og udholder alt.

Men Guds kærlighed gør, for den er hans almagt. Kærlighedens magt, og det er den magt, som er givet til Jesus og den er den magt, som han åbenbarer for verden: at således elsker Gud verden, at han giver sin enbårne søn, for at ingen skal fortabes, men have evigt liv i hans navn.

Så når ordene lyder ved døbefonten som, at Jesus er givet al magt, så skal vi høre det som et kærligheds tilsagn. Som et tilsagn om at Gud elsker os med den magt, som er hans kærlighed. Den magt, som favner os ved dåben, og som håber alt, trods vores svigt, som tror alt, trods vores utroskab, som udholder alt, trods vores manglende tro. For Gud er kærlighed, og det er den kærligheden han favner og frelser både os og verden med.

Amen

Thomas Reinholdt

Sct. Catharinæ, Hjørring

Salmer:

729, 482, 491, 494, 11